

MYNDIR JENS K. VANG

Lena

Kórið er á heimavelli her! Ein ótrúleg orka eyðkendi hessa framförslu - bæði röddir og rørsur!

Tónleikurinn og öfðörningarnar gingu hvör sín veg, og harði, káti ball-rokkurinn endaði snildisliga í fullamannatónum og fullamannatóni.

Ver hjá mær

Jón (Annfinnur Jacobsen) er ein harður hundur, men Anna fær hann niður við nakkannum í hesi vöku duett.

Tónleikurinn er væl skipaður. Byrjar stillisliga við fáum ljóðföllum, og verður so liðandi meira fjölbreyttur.

Svíkin

Niclas við sínum »kassagittara« og Anna myndaðu saman henda stilla vakra sang.

Kortini komu eisini her alt fleiri ljóðföri við, sum sangurinn leið. Her haldi eg, at tey skuldi hildið seg burtur. Fylla er ikki altíð av tí góða.

Tú

Sangurinn hjá læraranum var longu vordin landaplága, langt aðrenn frumsýningina.

Fyrireikararnir hava óivað hugsað, ta hetta fór at lokka fólk at koma. Kanska hevur tað eisini hjálpt. Eyðun Nolsøe (lærarin) hevur jú (og væl uppiborið) nógv »fans« í landinum.

Kortini hevði eg neyvan valt henda sang sum agn. Hetta slagid av tónleiki er í mínum oyrum »kvødu-ljómakendur« poppur við bu-hu kóri.

Skeyk

Seyðarhövd og garnatál og skeyk er ein stuttlig bland-ing.

Her var rokkur og larmur fyri allar pengarnar.

Slatur

Oys, Oys...hemmiligt og vemmiligt...

Hetta var eftir mínum tykki stuttligasta lagið. Tað var sum at ganga ígjøgnum sjálvan Kardumummubý, tá gamli Tobias fylti runt.

Sera hegnisliga spældu allir tónleikararnir við ótømandi hentleikarnar á nýtíðar ljóðföllum. Og hóast stevið mest minti um unglina á stýltum, so var allatíðina skil í galskapinum.

Seyðavalsurin

Aftur kvøduljómar - og speisemið er eyðsýnt.

Pápin (Hogni Johannesen) kom væl frá at lata »Sildavalsin« í bóndabúna. Eisini her stuttleikaðu tónleikararnir sær óført við ymsum ljóðföllum. Östemmað klaver og mæe er ein sera skemtilig bland-ing.

Nakað lort

Jón lorkar sær Onnu av hondum, og tað er nakað lort. Hann er so forsyndaður um henda keyvarskap, at hann berir alla sína angandi orku inn í alt og øll - og ikki minst mikrofonina - í hesum garvilla rokklagi.

Anfinnur er sum ein av-sikrað hondgranat! Eingin kann vera í iva um, at her hevur hann veruliga gjørt tað lort!

Frálíkt!

Skúli

Til tunga stevið í hesum lagi rappa næmingarnir um skúlan.

Havi ein mistanka um, at sami maður, sum hevur

smíðað eitt ávíst sjónvarps-lag, hevur havt ein fingur við í spælinum, tá hetta lagið varð lagt til rættis: Her luktaði ikki sørt av Gekki!

Leita

Eg leitaði ikki sørt í tekst-inum, men fann kortini ikki alt.

Niclas fer í hesum parti víða, og hann visir seg sum ein sera fjölbroyttan tóna-smíð.

Í einum hurlivasa av møtirøðum og poppi ferðast vit runt, meðan pápin í sinum lag leitar eftir Onnu.

Eina góða løtu eru vit í morreyðum náttklubba við lottum damum. Lena er sum skapt til henda jasskenda -

eitt sindur argandi tónleika-stíl.

»Kom við í býin« - »give me a break«!

Lena syngur meistarliga teir djúpu tónarnar - eitt sindur av miðvisari venjing á teimum høgu tónunum, og vit hava eina stjørnu.

Finalan

er flott. Høvuðsleikararnir søgdu hvør í sínum lagi far-væl á virðiligan hátt. Og saman við kóri og orkestri fingi vit til seinast sligið fast at: Hetta er okkara land! »her er ikki so galið«!

Samanumtikið

haldi eg, at tónasíðan var væl úr hondum greidd.

Niclas hevur verið heppin í sínum fjölbroytta vali av tónum. Jóhannus hevur snildisliga lagt lögini til rættis, og kenni eg Kim og Finn rætt, so hava teir óivað havt ein fingur við í spælinum.

Sjálvt spælið var framúr-skarandi, og samskifti við solistar og kór var - hóast eitt sindur misjavnt - sera gott.

Gunnar hevur verið sera heppin við sangtekstunum. Teir søtu serstakliga væl og passaðu - saman við tónleikinum - sum fótur í hosu.

Dugi bert at finna rós til øll tey, ið gjørdi hetta møguligt.

Pauli í Sandagerði

Kristin